

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet br.: S1 2 K 003012 11 K

Datum: 27.12.2011 godine
26.01.2012 godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Nenad Šeleda, sudija pojedinac

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
I. Š.

PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: I. Š.

Branilac optuženog: S. D.

U IME, BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, sudija Nenad Šeleda, uz sudjelovanje pravnog savjetnika – asistenta, Mersihe Ajanović, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog I. Š., zbog krivičnog djela, porezna utaja iz člana 210., stav 2., Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH,) po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: KT-295/05 od 03.12.2007 godine, nakon održanog usmenog i javnog glavnog pretresa, u prisutnosti tužioca Tužilaštva BiH, I. Š., te branioca optuženog, S. D., dana 27.12.2011 godine, donosi i isti dan javno objavljuje sljedeću:

P R E S U D U

OPTUŽENI: I. Š., sin ... i majke ..., rođene ..., rođen ... godine, u B. Š., po narodnosti Hrvat, državljanin BiH i R Hrvatske, oženjen, otac 4 djece, direktor pravnog lica M.O. – c. d.o.o. M., JMBG ...,

K R I V J E :

Što je:

U vremenskom periodu od 14.03.2005 godine, pa do 12.09.2005 godine, postupajući u svojstvu direktora pravnog lica M.O. c., d.o.o. M., protivno odredbama člana 4., 5. i 11., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga (Sl. Glasnik BiH broj 62/04), u namjeri da izbjegne plaćanje poreza na promet, kao porezni obveznik u smislu člana 8., navedenog Zakona, izvršio uvoz nafte i naftinih derivata – bazno ulje u količini od 1.222.260, kg, u vrijednosti od 888.741,24 KM, pri tome dajući izjavu sa pozivom na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, da će uvezena roba služiti za reprodukciju, izvršio je prodaju iste trećim licima, firmama Č. p. d.o.o. L., u količini od 1.132.300 kg, u vrijednosti 812.987,14 KM i firmi LHE – p. d.o.o. G., u količini od 89.960 kg, u vrijednosti 75.754,10 KM, što ukupno predstavlja iznos od 888.741,24 KM, na koji način je izbjegao plaćanje poreza na promet proizvoda, jer na navedeni iznos nije u skladu sa članovima 21. i 23., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, izvršio obračun poreza na promet po stopi od 20%, što predstavlja iznos od 177.748,24 KM neobračunatog i neplaćenog poreza na promet proizvoda, za koji iznos je oštetio budžet BiH.

Dakle, izbjegao plaćanje davanja propisanih poreznim zakonodavstvom BiH, dajući lažne podatke o činjenicama koje su od uticaja na utvrđivanje iznosa poreskih obaveza, a iznos obaveze čije plaćanje je izbjegnuto, prelazi iznos od 50.000,00 KM

Čime je počinio krivično djelo, porezne utaje iz člana 210., stav 2., KZ BiH.

Pa ga Sud, na osnovu članova 39., 42. i 48. KZ BiH,

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE I 6 (ŠEST) MJESECI

U izrečenu kaznu ima se uračunati vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru i to od **05.09.2011** godine, pa nadalje.

Na osnovu člana 110. i člana 111., KZ BiH, te člana 392., Zakona o krivičnom postupku BiH, optuženi se obavezuje da u korist budžeta Bosne i Hercegovine, uplati novčani iznos od 177.748,24 KM (stosedamdesetsedamhiljada sedamstotina četrdesetosam i dvadesetčetiri konvertibilne marke), koji iznos je srazmjeran imovinskoj koristi pribavljenoj izvršenjem krivičnog djela.

Na osnovu člana 188., stav 1., u vezi sa članom 186., stav 2., ZKP-a BiH, optuženi se obavezuje da plati troškove krivičnog postupka čiju visinu će Sud odrediti posebnim rješenjem nakon pribavljanja potrebnih podataka.

O b r a z l o ž e n j e

1. Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj: KT-295/05 od 03.12.2007 godine, potvrđenom od strane ovog Suda 11.12.2007 godine, I. Š. optužen je da je počinio krivično djelo, porezna utaja, iz člana 210., stav 2., Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, na način i vrijeme navedeno u izreci ove presude. Tužilaštvo je na kraju postupka predložilo da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu.

2. Na ročištu za izjašnjenje o krivnji održanom 27.09.2011 godine, optuženi se u prisustvu svog branioca S. D., advokata iz S. i u prisustvu tužioca, izjasnio da nije kriv za djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

3. U uvodnoj riječi tužilac je naveo da će tužilaštvo, u toku glavnog pretresa, dokazivati da je optuženi Š. počinio navedeno krivično djelo na način kako je to opisano u dispozitivu optužnice i to prije svega, dokazima tužilaštva, saslušanjem vještaka finansijske struke, zatim svjedoka iz optužnice od kojih su neki uposlenici Porezne uprave - Županijske uprave M., koji će se izjasniti kako je i na koji način firma MO c. vršila utaju poreza. Istakao je kako će tužilaštvo, u toku glavnog pretresa, nakon prezentiranja materijalne dokumentacije i saslušanja vještaka i svjedoka dokazati da je optuženi počinio krivično djelo navedeno u optužnici, jer je u periodu 2005 godine, kada već postoji državni zakon o porezu na promet proizvoda i usluga, kao blanketnu normu ovog krivičnog djela počinio navedeno krivično djelo i utajio porez od 177. 748,24 KM, dakle iznos koji prelazi 50.000 KM, a koji predstavlja obilježje bića krivičnog djela iz stava 2., člana 210., KZ BiH.

4. Branilac optuženog, S. D., advokat iz S., naveo je da će odbrana, u toku postupka, dokazivati da optuženi nije učinio navedeno krivično djelo, odnosno radiće na pobijanju vještaka na čijem nalazu se temelji optužnica, a koji je nepotpun, paušalan i manjkav. Istakao je i da će odbrana iskoristiti svoje zakonsko pravo, te pojedine svjedoke iz optužnice saslušati kao svjedoke odbrane.

5. Sud je prihvatio prijedlog branioca optuženog, da se o trošku odbrane angažuje vještak finansijske struke, kao dokaz odbrane.

6. U toku završnih riječi, tužilac je istakao da iz provedenih dokaza Tužilaštva BiH, prije svega nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, M. Č., zatim saslušanih svjedoka tužilaštva kao i nizom materijalnih dokaza, koji, kada se dovedu u vezu sa dokazima odbrane, nalazom i mišljenjem vještaka odbrane i iskazom optuženog, nesporno proizilazi da je optuženi svojom radnjom počinio krivično djelo, porezne

utaje iz člana 210., stav 2., KZ BiH, na način kako je opisano u dispozitivu optužnice. Tužilac dalje navodi da iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, M. Č., od 01.11.2011 godine, proizilazi da je iz poreznih izjava vidljivo da je porezni obveznik, uvoz baznih ulja iz rafinerije Rijeka, R Hrvatska, nabavljao za vršenje proizvodne djelatnosti kao materijal za reprodukciju pozivajući se na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, bez plaćanja osnovnog poreza na promet proizvoda. Međutim, M.O. c. je, kao registrovani prometnik, a ne prerađivač, uvezenu robu prodao firmama odnosno kupcima Č. p. i LHE p. bez obračunavanja poreza na promet proizvoda iz člana 5., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga. Tužilac dalje ističe da je vještak u svom nalazu utvrdila da je ukupna fakturisana vrijednost robe u periodu 14.03.-05.10.2005 godine, 1.005.624,24 KM, da je u taj iznos ukalkulisano i navodno poslovanje sa firmom M. c. iz P., ali da je tužilaštvo na kraju uskladilo nalaz ovog vještaka sa ranijim nalazom vještaka koji je preminuo, te se, prema procesnom institutu preinačenje na gore, saglasilo da to ostane ona utvrđena vrijednost kao što je navedeno i u optužnici, dakle u korist optuženog i pravne osobe koju je zastupao. Dalje, tužilac ističe da iz nalaza vještaka proizilazi, da je iz analitičkih kartica kupaca vidljivo da je fakturisana roba uglavnom razdužena, a uplate nisu izvršene putem transakcijskog računa poreznog obveznika M.O. c., dakle da na većini faktura stoji da je kupac ukupan ili veći fakturisani iznos unaprijed platio, što je van svake razumnije sumnje da se tako može postupati u privrednom poslovanju. Takođe, tužilac navodi da porezni obveznik za 2005 godinu, u obrascu PP M1 nije nadležnom organu prijavio porez niti je isti u poslovnoj dokumentaciji obračunavao i uplaćivao iz čega se može zaključiti da je postupao protupravno, odnosno da su se u tim radnjama stekla obilježja bića krivičnog djela iz člana 210., stav 2., u vezi stava 1., KZ BiH i da se u ovakvim radnjama stiču ta obilježja prevarnog postupanja u odnosu na državu, samim tim, dajući izjavu prilikom uvoza baznog ulja, da će ulje služiti za proizvodnu djelatnost, dakle umišljajno je postupao, jer nije tako postupio nego je prodao trećim licima. Dalje navodi da su saslušani i svjedoci, te da se tužilaštvo posebno osvrće na iskaz svjedoka Ž. T., koji je vodio knjigovodstvene knjige za M.O. c. i koji je izjavio da je firma bila dužna da u roku od 7 dana plati porez, ali da se optuženi i pored njegovog upozorenja oglušio na to. Na kraju, predlaže da se optuženom izrekne kazna zatvora u trajanju od najmanje tri godine, da se isti obaveže na plaćanje troškova krivičnog postupka, te da plati visinu utajenog poreza u iznosu od 177.748,24 KM, kao protivpravno stečenu imovinsku korist. Zbog imovinskih prilika optuženog, tužilac nije predložio i izricanje novčane kazne kao sporedne. Predlaže i da se optuženom produži pritvor u skladu sa članom 138., stav 1., u vezi sa članom 132., tačka a), ZKP BiH, do

pravosnažnosti presude, s obzirom da je optuženi bio nedostupan organima gonjenja 4 godine.

7. Branilac optuženog, u završnoj riječi, istakao je da optuženi nije počinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret, odnosno da društvo M.O. c. d.o.o. M., čiji je optuženi bio direktor, nije izbjeglo, a kako je to vještak odbrane naglasio, ni ukalkulisavanje niti plaćanje poreza na promet proizvoda koje je uvezlo i prodalo kupcima u periodu obuhvaćenom optužnicom. U daljem izlaganju branilac navodi da odbrana ima prigovor na iskaze pojedinih saslušanih svjedoka tužilaštva, prvenstveno Z. Dž. i Š. B., čiji su iskazi, prema riječima branioca, neuvjerljivi i nelogični pa ih Sud kao takve ne može ni prihvatiti, te svjedoka M. K., kao i na nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke, M. Č., koji se ogleda na nespornu okolnost da vještak prilikom izrade nalaza, a koji se zasniva na Zakonu o porezu na promet proizvoda i usluga, nije uzela u obzir i odredbu člana 42., istog Zakona (u kojem se navodi da će se kaznom od 1.000,00 do 10.000,00 KM, kazniti za prekršaj pravno lice ako nabavljene proizvode koji predstavljaju materijal za reprodukciju upotrijebi za druge svrhe, u ovom slučaju prodaju). Odbrana smatra da u konkretnom slučaju tužilaštvo ničim nije dokazalo da je promet između društva M.O. c. d.o.o. M., sa jedne i društva Č. p., te društva LHE p., sa druge strane bio fiktivan, s obzirom na činjenicu da je firma Č. p. L. bila registrovana pred nadležnim sudom, da je imala porezni broj, transakcijski račun, sjedište, direktora - odgovorno lice, te urednu finansijsku dokumentaciju. Branilac ističe da djelo koje je tužilac opisao u optužnici nije krivično djelo porezne utaje, jer nedostaju bitni elementi bića krivičnog djela iz člana 210., KZ BiH. Navodi da iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, A. B., proizilazi da je postojao stvarni promet robe između društva M.O. c. d.o.o. M. i društava Č. p. i LHE p. Na kraju, branilac ističe da je optuženi svojim angažmanom u društvu M.O. c. d.o.o. M., doživio potpuni bankrot i slom na privatnom i na poslovnom planu.

8. Optuženi I. Š. izjavio je u završnoj riječi da je savjesno radio za M.O. c., da nikakvu dobit nije imao, da se ne osjeća krivim, te da sad, zbog svega, ima problema sa ženom i djecom. Ističe da je bankrotirao i da se nada da će Sud imati sve navedeno u vidu.

9. Na glavnom pretresu, kao dokazi tužilaštva saslušani su svjedoci Š. B., Z. Dž., M. K., M. K., N. H., Ž. T., te vještak finansijske struke M. Č., zatim su izvedeni, njihovim čitanjem, sljedeći materijalni dokazi :nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke M. Č. od 01.11.2011 godine; zapisnik o inspekcijom nadzoru Kantonalnog

poreznog ureda M. broj D-10-7/2-15-1-237/06 od 26.07.2006 godine, sa računima M.O. c. d.o.o. M. (ovjerene kopije), broj:1/05 i 2/05 od 14.03.2005; 3/05 i 4/05 od 17.03.2005; 5/05 i 6/05 od 21.03.2005; 7/05 od 24.03.2005; 8/05 od 29.03.2005; 9/05 od 31.03.2005; 10/05 od 04.04.2005; 11/05 od 18.04.2005; 12/05 od 20.04.2005; 13/05 od 21.04.2005; 14/05 od 25.04.2005; 15/05 od 27.04.2005; 16/05 od 29.04.2005; 17/05 od 03.04.2005; 18/05 od 06.05.2005; 19/05 od 11.05.2005; 20/05 i 21/05 od 13.05.2005; 22/05 i 23/05 od 19.05.2005; 24/05 od 06.06.2005; 28/05 od 28.06.2005; 29/05 od 25.07.2005; 30/05 od 10.08.2005; 31/05 od 29.08.2005; 32/05 od 12.09.2005; račun broj 00033 sa priložima (5 listova); potvrda o privremenom oduzimanju predmeta – dokumentacije UIO RC S. broj 05/5-3-IV-18-2170/06 od 14.02.2006 godine, sa zapisnikom o otvaranju privremeno oduzetih predmeta i dokumentacije broj KTA-184/05 od 23.11.2005 godine, sa priložima; ulazne fakture za 2005 godinu ; izlazne fakture broj od 00001 do 00032; blok narudžbenica i izjava bjanko ovjerenih pečatom Č. p. d.o.o. L.; izjava M.O. c. d.o.o. M., broj 47/05 od 13.06.2005 45/05 od 07.06.2005, broj 45/05 od 07.06.2005, broj 41/05 od 04.06.2005, broj 42/05 od 04.06.2005, broj 40/05 od 17.05.2005, broj 37/05 od 12.05.2005, broj 36/05 od 12.05.2005, broj 35/05 od 09.05.2005, broj 31/05 od 05.05.2005, broj 30/05 od 05.05.2005, broj 29/05 od 29.04.2005, broj 27/05 od 29.04.2005, broj 24/05 od 17.04.2005, broj 25/05 od 27.04.2005, broj 22/05 od 25.04.2005, broj 23/05 od 26.04.2005, broj 21/05 od 22.04.2005, broj 20/05 od 29.04.2005, broj 19/05 od 18.04.2005, broj 18/05 od 18.04.2005, broj 15 od 16.04.2005, broj 16 od 16.04.2005, broj 11/05 od 30.03.2005, broj 12/05 od 30.03.2005, broj 9/05 od 25.03.2005, broj 10/05 od 25.03.2005, broj 7/05 od 22.03.2005, broj 08/05 od 22.05.2005, broj 03/05 od 15.03.2005, broj 4/05 od 15.03.2005; izvodi Uni Credit Zagrebačke banke M. za 2005 godinu (KM, USD, EUR); knjigovodstvena dokumentacija M.O. c. M., pribavljena od A. T. Lj., za 2005 godinu (promet glavne knjige, kartica kupaca, kartica dobavljača i robne kartice); zapisnik Kantonalnog tužilaštva M. broj KT-127/05 od 12.05.2006 godine, o saslušanju svjedoka Ž. T., zapisnik Kantonalnog tužilaštva M. broj KTA-1874/05 od 23.11.2006 godine, o saslušanju svjedoka M. K.; zapisnik Kantonalnog tužilaštva M. broj KT-127/06 od 12.05.2006 godine, o saslušanju svjedoka M. K.; zapisnik Agencije za istrage i zaštitu RC T., broj 17-14/1-2-04-1-22/06 od 22.03.2006 godine, o saslušanju svjedoka N. H., sa priložima; zapisnik Kantonalnog tužilaštva M., broj KT-127/05 od 25.04.2006 godine, o ispitivanju osumnjičenog I. Š.; zapisnik Državne agencije za istrage i zaštitu, broj 14-12/1-3-96/05 od 22.11.2005 godine, o ispitivanju osumnjičenog I. Š., sa priložima.

10. Na glavnom pretresu izvedeni su i dokazi odbrane, saslušanjem optuženog kao svjedoka, saslušanjem vještaka finansijske struke A. B., te čitanjem pismenog nalaza i mišljenja navednog vještaka od 07.12.2011 godine (dokaz odbrane 0 -1).

11. Nakon ocjene izvedenih dokaza optužbe i dokaza odbrane, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, Sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga :

12. Nesporno je da je optuženi I. Š. bio direktor društva M.O. c. d.o.o. M. i osoba ovlaštena za zastupanje, što nesumnjivo proizilazi iz Zapisnika o inspekcijском nadzoru, Porezne uprave Kantonalnog / Županijskog ureda M., broj D-10-7/02-15-1-237/06 od 26.07.2006 godine, kao i nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, M. Č. od 01.11.2011 godine. Međutim, u ovom krivičnom predmetu sporna je odlučna činjenica da li je društvo M.O. c. d.o.o. M., moglo prodavati uvezenu robu (bazna ulja) drugim firmama, pri tome dajući izjavu sa pozivom na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, da će uvezena roba služiti za reprodukciju, a potom istu dalje prodavati firmama Č. P. d.o.o. L. i LHE p. d.o.o. G.

13. Sud je ocjenom svih izvedenih dokaza izveo nesumnjiv zaključak da je optuženi, kao direktor pravnog lica M.O. c. d.o.o. M., izbjegao plaćanje davanja propisanih poreznim zakonodavstvom BiH, na način da je izvršio uvoz nafte i naftnih derivata – baznog ulja, u vrijednosti od 888.741,24 KM, pri tome dajući izjavu sa pozivom na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, da će uvezena roba služiti za reprodukciju, a potom istu prodao trećim licima, tačnije firmama Č. P. d.o.o. L. i LHE p. d.o.o. G., u ukupnoj vrijednosti od 812.987,14 KM, odnosno 75.754,10 KM, što ukupno predstavlja iznos od 888.741,24 KM i na taj način izbjegao plaćanje poreza na promet proizvoda, jer na navedeni iznos, nije u skladu sa članovima 21. i 23., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, izvršio obračun poreza na promet po stopi od 20 %, a što predstavlja iznos od 177.748, 24 KM.

14. Ovakav zaključak Sud zasniva prije svega na iskazima svjedoka Š. B., Z. Dž., M. K., M. K., N. H., Ž. T., te na nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke, M. Č., kao i na materijalnim dokazima optužbe izvedenim na glavnom pretresu. Svi ovi dokazi su međusobno saglasni u odnosu na postojanje odlučnih činjenica koje se optuženom stavljaju na teret, isti se po svom sadržaju logično nadovezuju tako da njihova vjerodostojnost nije dovedena u sumnju nalazom vještaka finansijske struke A. B., koji je, kao dokaz odbrane, izveden na glavnom pretresu.

15. Tako iz iskaza svjedoka Š. H. proizilazi da je, kao federalni porezni inspektor, čiji je djelokrug rada inspekcijski nadzor, dana 11.07.2006 godine, vršio kontrolu poreznog obveznika M.O. c. d.o.o M., o čemu je, po obavljenoj kontroli dana 26.07.2006 godine, sačinjen zapisnik, u kojem je navedeno da su utvrđene ukupne obaveze koje su tada iznosile 231.173,13 KM, od čega na porez na promet proizvoda otpada 187.347 KM i na zateznu kamatu 43.791 KM. Svjedok dalje navodi da je na stanje iz zapisnika obveznik stavio prigovor, te da se žalio i na rješenje koje mu je dostavljeno, ali da je u drugostepenom postupku po žalbi potvrđena prvostepena odluka. Navodi da je teško pronašao adresu firme, da je sa optuženim stupio u kontakt preko njegove uposlenice koja je u firmi obavljala administrativne poslove, da je kompletna dokumentacija bila izuzeta od strane Uprave za indirektno oporezivanje, te da su pokušali u Upravi izvršiti nadzor dijela dokumentacije koji su oni izuzeli, ali da to nije bilo moguće, jer je ista proslijeđena Sudu. Tvrdi da je do računa, na osnovu kojih je izvršen obračun, došao direktno iz računara gdje su bili pohranjeni podaci koji su isprintani, ovjereni od strane optuženog i tada je on pristupio kontroli. Svjedok ističe da je period obuhvaćen kontrolom bio od početka 2005 godine, do dana kontrole (11.07.2006 godine), da je prilikom kontrole utvrđeno da firma M.O. c. uvozi robu iz inozemstva, te da se radi o baznom ulju koje podliježe tarifi 1, po stopi od 20%. Navodi da nije siguran da li je pravno lice platilo išta od navedenih obaveza, jer nije provjeravao, ali smatra da nije, jer je poreski obveznik dužan dostaviti dokaz o uplati, a inspektorat niti on nisu dobili nikakvo obavještenje o tome.

16. Iskaz svjedoka Z. Dž., iako suštinski ne odstupa od iskaza prethodnog svjedoka (Š. B.), Sud nije posebno cijenio iz razloga što isti ističe da se ne sjeća rezultata kontrole niti bilo čega u vezi firme M.O. c., da je on sa kolegom B. vršio zajedno kontrolu, ali da nije pregledao dokumentaciju, jer je kolega B. bio prvi na nalogu što znači da je, prema ustaljenom principu rada, samo on pregledao dokumentaciju, a onda o svemu obavještavao kolegu koji je drugi na nalogu (u ovom slučaju Z. Dž.) i koji je na kraju samo stavljao svoj potpis, jer je postojalo povjerenje među kolegama.

17. Odbrana optuženog je imala prigovor na iskaze naprijed navedenih svjedoka navodeći da su isti neuvjerljivi i nelogični. Međutim, Sud je iskaz svjedoka Š. B. cijenio kao jasan, precizan i u potpunosti saglasan sa materijalnim dokazima optužbe, te je u tom smislu odbio prigovor branioca kao neosnovan, dok iskaz svjedoka Z. Dž., kako je to

naprijed navedeno, nije posebno cijenio iz razloga što isti nije od značaja za donošenje odluke.

18. Svjedok M. K., izjavila je da je, kao inspektor u Upravi za indirektno oporezivanje, vršila pretres firme M.O. c. d.o.o. M., te da su, nakon pregleda izuzete dokumentacije iz ureda pronašli oko 100 bjanko ovjerenih narudžbi od firme Č. P., koja nije postojala u evidenciji poreskih obveznika. Tvrdi da je firma Č. P. iz L. i da je to navodni kupac, jer se radi o fiktivnoj firmi i fiktivnom fakturisanju na tu firmu, jer ista nikad nije postojala, dok joj firma LHE p. nije poznata. Svjedok dalje navodi da su prilikom pregleda na uvidu imali cijelu dokumentaciju (slaže se da to može biti period od 14.03.-05.10.2005 godine), te da je utvrđeno da firma M.O. c. uvozi bazno ulje od INA-e iz Z. i da ima potvrdu od federalnog Ministarstva trgovine M., da će ulje služiti za proizvodnju i da je na taj način oslobođen poreza na promet. Navodi da pretresu nije prisustvovalo odgovorno lice firme, da je bila prisutna samo uposlenica koja vodi komercijalne poslove koja im je rekla da se dokumentacija nalazi u knjigovodstvenoj agenciji T., te da im je predala ono što je bilo u prostorijama firme. Svjedok ističe da se firma Č. P. pojavljuje od ranije kao fiktivna firma, ne samo 2005 godine nego i 2004 i 2003 godine. Na upit branioca može li se roba naručiti na bazi izjave i narudžbenice, svjedok je odgovorila da može, ali da optuženi nije imao narudžbenice, nego fakture i to bjanko, da navedena roba nije oslobođena poreza, da isti iznosi 20% na bazno ulje i da je optuženi morao znati da je Č. p. fiktivna firma.

19. Odbrana optuženog imala je prigovor na iskaz svjedoka M. K., ističući da svjedok nije uzela u obzir da društvo M.O. c. d.o.o. M., dostavljajući izjavu nije izbjeglo plaćanje poreza na promet proizvoda koje je uvezlo i prodalo kupcima, jer je poresku obavezu prenijelo na kupce, tačnije, firme Č. p. i LHE p. Međutim, Sud je u potpunosti poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka iz kojeg, kada se dovede u vezu sa izjavama drugih svjedoka, vještaka finansijske struke, M. Č., te materijalne dokumentacije, jasno proizilazi da je firma M.O. c. d.o.o. M. poslovala sa fiktivnom firmom (Č. p.), na osnovu fiktivnih dokumenata (bjanko ovjerenih faktura), koja je bila navodni kupac i koja nije postojala u evidenciji poreskih obveznika, te je prigovor branioca optuženog odbio kao neosnovan.

20. Svjedok M. K. izjavila je da je tokom 2005 godine, bila uposlena u Uni Credit Zagrebačkoj banci, na poziciji bankara za osobno i poduzetničko bankarstvo, ali da se ne sjeća ničega u vezi sa predmetom. Sjeća se samo da je krajem 2004 godine, otvorila transakcijski račun za firmu M.O. c., da je firma imala urednu dokumentaciju, te da je

potpis deponovao optuženi i neka gospođa koja je radila knjigovodstvene poslove.

21. Iskaz ovog svjedoka, po ocjeni Suda, nije od bitnog značaja u smislu da bi Sud na osnovu istog utvrdio drugačije činjenično stanje. Svjedok nije mogla dati pouzdane podatke o bilo čemu vezano za firmu M.O. c. d.o.o. M. koji bi bili od značaja za donošenje odluke.

22. Da je firma M.O. c. poslovala sa firmom LHE p. G., potvrdio je u svojoj izjavi svjedok N. H., koji je naveo da je tokom 2005 godine, bio zaposlen kao vozač u firmi LHE p. G., te da je jednom bio angažovan za prevoz baznog ulja, na relaciji Višegrad – Gradačac. Navodi da je u pitanju bila cisterna marke MAN, da je dobio putni nalog u kojem je bila navedena relacija kretanja, te da su radnici firme T. u Višegradu izvršili utovar, da su mu dali otpremnicu, ali da se ne sjeća tačne količine ulja. Tvrdi da je cisternu odvezao u Gradačac, po nalogu brata od direktora firme, koji je bio poslovođa, te da u njegovom prisustvu nije dolazilo do pretakanja ulja u drugu cisternu. Na poseban upit odgovara da je djelatnost firme LHE p. bila trgovina, tu je bila benzinska pumpa i diskont, da je to sve bilo u globalu firme. Na upit sudije odgovara da nije normalna pojava da on kao vozač dovuče kamion, ostavi ga na parking i onda dalje neko nešto pretača u drugu cisternu. Nije mu poznato gdje je ulje dalje odvezeno, napominje da je njegovo bilo da dovuče cisternu i parkira vozilo, što je on i obavio, te da ne zna ko je kasnije pretakao ulje i šta se dešavalo.

23. Svjedok Ž. T., izjavio je da je vodio knjigovodstvo za firmu M.O. c. d.o.o. M., da je optuženog upoznao preko gospodina Z. kojeg je poznavao od ranije, da su se sastali i dogovorili oko vođenja knjiga. Navodi da je oko dostavljanja dokumentacije imao saradnju sa gospođom I. R., te da je vezano za dokumentaciju firme primijetio da je ista savršena u knjigovodstvenom smislu, da je roba bila u tranzitu, nije bilo skladišta, da je sva roba bila plaćena, te da nikad ništa nije bilo na stanju. Ističe da je u dokumentaciji firme, na pojedinim narudžbenicama stajalo za dalju reprodukciju, na nekim za dalju prodaju. Na poseban upit svjedok tvrdi da je vidio izjave na deklaracijama na kojima je pisalo reprodukcija, te navodi da je u tom slučaju M.O. c. bio dužan da plati porez. Na upit tužioca, svjedok pojašnjava da, kad roba pređe granicu, obaveza je firme da u roku od sedam dana carini plati porez ako će robu koristiti za svoje potrebe, te navodi da je na ovu činjenicu upozorio optuženog. Dalje navodi da su oni u agenciji dobijali dokumente da je roba išla dalje, dakle da je prodana trećim licima, gdje se ne može obračunati porez, te ističe da je bilo kolizije u odnosu na ono što je optuženi izjavio na granici (da je

roba za reprodukciju). Nije mu poznato da li je firma M.O. c. podnosila poreznoj upravi mjesečne PP obrasce, ističe da su ih oni u agenciji uredno pripremali i nosili u sjedište firme, u M., a da li su oni dalje dostavljali poreznoj upravi on ne zna.

24. Tužilac je na glavnom pretresu, zbog činjenice da je predloženi svjedok, I. R., zbog čestih promjena adrese, jer je podstanar, bila nedostupna tužilaštvu, a i kako njen iskaz ne bi znatno uticao na predmet, odustao od saslušanja predloženog svjedoka.

25. Odlučno utvrđenje navedeno u izreci ove presude, Sud zasniva i na nalazu i mišljenju sudskog vještaka finansijske struke, M. Č. Naime, ovaj vještak je u svom iskazu na glavnom pretresu, kao i u pismenom nalazu i mišljenju od 01.11.2011 godine, navela da iz dokumentacije koja je bila predmet njenog vještačenja (a koja je izvedena na glavnom pretresu kao materijalni dokaz optužbe), proizilazi da je, na osnovu izjava, porezni obveznik M.O. c. d.o.o. M., uvoz baznih ulja iz rafinerije R., R Hrvatska, nabavljao za vršenje proizvodne djelatnosti, kao materijal za reprodukciju, pozivajući se na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga (Sl. glasnik BiH, broj 62/04), bez plaćanja osnovnog poreza na promet proizvoda. Navodi da je porezni obveznik M.O. c. d.o.o. M., kao registrovani prometnik, a ne prerađivač, odnosno preduzeće koje se bavi proizvodnom djelatnošću, uvezenu robu prodao i fakturisao kupcima, bez obračunavanja poreza na promet proizvoda, propisanog u članu 5., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga (Sl. glasnik BiH, broj 62/05), te da ukupna fakturisana vrijednost robe u periodu od 14.03. – 05.10.2005 godine, dakle, period poslovanja za koji je vještak vršila analizu, iznosi 1.005.624,24 KM. Na prigovor branioca optuženog, vještak je na glavnom pretresu, prilikom izlaganja nalaza i mišljenja, „izbila“ fakturu od 05.10.2005 godine, jer ista nije obuhvaćena optužnim aktom, te izjavila da, nakon umanjenja poreza po fakturi od 05.10.2005 godine, ukupan umanjeni porez na osnovicu od obračunatog poreza iznosi 177.748, 25 KM, odnosno 177.748, 24 KM, a kako je to utvrdio i prvi vještak u optužnici, H. D. koji je preminuo, a da ukupna fakturisana vrijednost (kada se izbije faktura od 05.10.2005 godine), iznosi 888.741,24 KM (kako je to navedeno i u optužnici). Vještak je takođe navela da je iz analitičkih kartica kupaca vidljivo da je fakturisana roba uglavnom razdužena i da uplate nisu vršene putem transakcijskog računa poreznog obveznika M.O. c. d.o.o. M., te da na većini ispostavljenih faktura stoji da je kupac ukupan ili veći fakturisani iznos unaprijed platio. Istakla je da je iz dokumentacije vidljivo da je roba prodana na crnom tržištu, jer je firma Č. p. fiktivna firma koja ne postoji, da je odgovorajući organi koji su tada vršili provjeru

nisu mogli pronaći, te da je pronašla više bjanko uplatnica što sve ukazuje da je optuženi dobro znao s kim posluje. Na poseban upit vještak je izjavila da je svaki obveznik, koji ima ID broj, morao predavati obrazce svakog mjeseca nadležnoj poreskoj ispostavi bez obzira da li je bilo prometa ili ne, te da M.O. c. d.o.o. M., u obrazcu PP-MI-1 za 2005 godinu, nije nadležnom organu prijavio porez na promet proizvoda, niti je isti u poslovnoj dokumentaciji obračunavao i uplaćivao.

26. Nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Sud je prihvatio u navedenom finansijskom dijelu, prije svega, jer je isti objektivan i dat u skladu sa pravilima struke, a posebno iz razloga što je taj nalaz i mišljenje u potpunosti saglasan sa iskazima saslušanih svjedoka, prvenstveno Š. B., M. K. i Ž. T., jer se sadržaji ovih dokaza logički nadovezuju i ne ostavljaju nikakav prostor da bi se dokazima odbrane doveli u sumnju. Imajući u vidu navedeno, Sud je prigovor branioca optuženog odbio kao neosnovan.

27. Na prijedlog odbrane, na glavnom pretresu saslušan je optuženi I. Š. u svojstvu svjedoka. Tvrdi da je prije rata u Bosni bio prevoznik i da je imao tri kamiona, da je poslije rata otišao u Zagreb i tamo se bavio prevozom dugo godina. Navodi da je vozio inozemni transport, a kasnije je kupio cisterne i vozio po cijeloj BiH gorivo za baze Unprofor-a, to je trajalo tri godine i onda je to stalo. Pojašnjava da mu je ostala jedna cisterna, te da je radio po pozivu prevoz iz Rijeke i Siska za Bosnu, za Srbiju. Navodi da je u Rijeci upoznao jednog od šefova za koje je vozio, on mu je kasnije postao partner i nagovorio ga da otvore firmu u Bosni, radili su plin prvo, ali kako su imali problema sa nabavkom plina, partner mu je predložio da voze naftu, a kasnije i bazna ulja, jer se to tražilo u Bosni. Tvrdi da je sjedište firme bilo u Mostaru, da su bili ispunjeni svi tehnički uslovi, te da je on tu bio prvih 15 dana dok nije sve sredio. Navodi da je u početku bilo teško, da su imali problema sa INOM, jer je slabo davala robu, da se pojavilo više kupaca i on je izabrao firmu Č. p., čiji je vlasnik i direktor bio M. Č.. Pojašnjava da mu je M. pokazao sve papire za firmu, da je zdrava, da ima novac, da ima uredne papire, te da je znao da i druge firme rade sa njim. Ističe da je poslije nekoliko sastanaka poslovanje bilo dogovoreno na način da se unaprijed plaća, a on je njemu davao bankovnu garanciju. Na upit sudije, kako se bavio tim poslom, jer je na fakturi stajalo da će on to koristiti, a i s obzirom na izjavu optuženog da vrlo malo zna o baznim uljima, optuženi izjavljuje da je na fakturi stajalo reprodukcija, odnosno proizvodnja, a na ponovni upit sudije da li je proizvodio, optuženi je odgovorio da nije i da je on vršio prodaju. Takođe, na upit sudije, da pojasni da li je normalno u poslovanju da se preda ispečatana narudžbenica, bez

količine, datuma, potpisa, optuženi pojašnjava da i jeste i nije, da ne zna, da je to davno bilo i da to sada ne radi. Tvrdi da je sarađivao i sa firmom LHE p., da je vlasnik bio zainteresovan za saradnju, da je na isti način poslovao s njima kao i sa firmom Č. p., te da se radilo o sitnoj zaradi, možda 2-3 hiljade KM. Navodi da je i na vlasnika firme LHE p. prebacivao poresku obavezu i on je to na kraju plaćao kao krajnji korisnik. Na upit tužioca pojašnjava da roba služi za proizvodnju i za prodaju, da on nije morao proizvoditi, to će krajnji kupac, on je prodavao, a krajnji korisnik mora platiti to. Navodi da je u pogledu poreza pisao na fakturama 00, što znači da je oslobođen poreza, a nije siguran da li je na nekim fakturama pisalo porez unaprijed plaćen i tvrdi da je to radila tajnica.

28. Nadalje, Sud je u vezi sa navedenim dokazima cijenio i iskaz sudskog vještaka finansijske struke, A. B., kao i njegov pismeni nalaz i mišljenje od 07.12.2011 godine, koji je prezentirala odbrana nastojeći tim dokazima ukazati da je firma M.O. c. d.o.o. M., u periodu od 14.03.-12.09.2005 godine, u potpunosti pravilno postupalo i nije izbjeglo ukalkulisavanje niti plaćanje poreza na promet proizvoda koje je uvezlo i prodalo kupcima - firmama Č. p. i LHE p. Vještak navodi da iz dokumentacije koju je imao na uvid, proizilazi da je firma M.O. c. d.o.o. M., bila uvoznik roba, ali za potrebe drugih kupaca, u ovom slučaju firmi Č. p. i LHE p., te da su navedene firme bile obveznici poreza, a što zaključuje po osnovu ispostavljenih računa, primljene robe, te po osnovu izjava i narudžbenica koje su davala društva i uredno popunjenog računa, onako kako to zakon zahtijeva. Pojašnjava dalje da su, sa aspekta zakona, izlazni računi firme M.O. c. sadržavali sve bitne elemente koje zahtijeva Zakon o prometu proizvoda i usluga (navodi da su to naziv društva, na osnovu čega i kako se roba isporučuje, izjave, otpremnice, datum kad je izvršena otprema, broj računa, mjesto i sjedište društva, naziv kupca, sudsko rješenje, jedinicu mjere, količinu, cijenu, iznos u KM, kao i izjava ko je obveznik poreza na promet), te da ništa od bitnih elemenata nije nedostajalo na računu. Vještak navodi da izjava (strana 10 nalaza), koju je izdavao M.O. c. nije unificirani obrazac koji je zakon propisao, nego su te izjave preuzimane od narudžbenica i izjava koje su bile sastavni dio, a koje su korištene još iz doba SFRJ. Naglašava da su takve izjave tražile carinarnice i da su one unificirale ovakav obrazac, kako bi im bilo jednostavnije dozvoliti da roba putuje dalje. Pojašnjava dalje da je između privrednih subjekata bila uobičajena praksa poslovanja da se izdaje više izjava unaprijed radi lakšeg obavljanja prometa, te da su špediterske organizacije znale imati po 20-30 pa i više ovakvih izjava, u zavisnosti od veličine poduzetnika koji je vršio promet. Na upit tužioca da li je firma M.O. c., temeljem izjave kako je to navedeno u njegovom nalazu, ispunjavala uslove za takvu

prodaju po članu 5., stav 1., tačka 2., Zakona o porezu na promet, vještak je odgovorio da jeste, jer su ovakav tip izjave kontrolisali carinski organi i ako je za njih ispravna, to je dovoljno. Navodi dalje da je uvoznik firma M.O. c., kupac firma Č. p., te da je uvoznik bio dužan da nadležnoj carinarnici da pismenu izjavu da će proizvode koristiti isključivo za reprodukciju. Na upit tužioca da li su kupci (Č. p. i LHE p.), dali takvu izjavu prodavcu, (u ovom slučaju M.O. c.) ili nadležnoj carinarnici, da će proizvode koristiti isključivo za reprodukciju, vještak pojašnjava da je firma Č. p. isključivo davala pismenu izjavu firmi M.O. c., da ona stoji na računima gdje je naznačeno postojanje ugovora, ali da ugovore nije vidio, te da ne zna njihov sadržaj. Na poseban upit sudije, da li mu je poznato ko je vodio računovodstvo firme M.O. c., vještak navodi da je to firma odnosno servis koja se nalazila u M., da je M.O. c., prilikom uvoza ulja, izjavio da će isto koristiti za proizvodnju, ali da nije proizvodio nego ga je prodao, te da je u ovom slučaju bio dužan platiti porez. Na ponovni upit sudije, vještak pojašnjava da je prilikom sačinjavanja nalaza pregledao ukupno 36 računa, te da se niti iz jednog od tih računa ne vidi da je firma M.O. c. proizvodila, nego prodavala. Navodi da je u dokumentaciji, pored izlaznih gledao i ulazne fakture, ali da na istim nije vidio da stoji da je porez unaprijed plaćen, te da je vidio i blok bjanko ovjerenih narudžbenica. Na upit sudije da li je normalno u poslovanju da neko ima dokument koji je nepotpisan, a ispečaćen, vještak pojašnjava da nije, ali da je to bilo uobičajeno u tom periodu. Navedeni zaključak da firma M.O. c. nije bila poreski obveznik, te da nije izbjegla plaćanje poreza na promet proizvoda koje je uvezla i prodala kupcima - firmama Č. p. i LHE p., sudski vještak zasniva na istoj materijalnoj dokumentaciji koja je bila predmet vještačenja od strane sudskog vještaka finansijske struke M. Č., koja je u svom nalazu izvela suprotan zaključak, odnosno da firma M.O. c. nije prijavila, obračunala niti uplatila porez, a što je bila u obavezi kao poreski obveznik, da nije postojao stvarni promet između predmetnih pravnih lica, jer je firma Č. p. fiktivna firma, te da je roba prodana na crnom tržištu, a Sud je iz naprijed navedenih razloga poklonio vjeru nalazu i mišljenju ovog vještaka.

29. Sud nalazi da niti jedan od tih materijalnih dokumenata na osnovu kojih je vještak finansijske struke, A. B., izveo navedeni zaključak, ne ukazuje da firma M.O. c. nije bila dužna platiti porez, odnosno da su to bili u obavezi učiniti kupci, u ovom slučaju firme Č. p. i LHE p. Iskaz vještaka, kao i njegov nalaz i mišljenje, Sud je cijenio kao neuvjerljiv, neargumentovan i kontradiktoran, a iz sljedećih razloga : vještak je u početnom izlaganju zastupao tezu da optuženi, odnosno firma M.O. c., kao prodavac, nije bila u obavezi da plati porez na promet proizvoda, nego da je ta obaveza bila na kupcima, odnosno

firmama Č. p. i LHE p.. Takođe, vještak je naveo da je M.O. c. imala svoja skladišta iz kojih je robu prodavala kupcima, a kasnije, na upit sudije izjavio je da nisu imali proizvodne pogone, te da skladišta nisu bila njihova (vlasništvo M.O. c.), nego od Željeznica u Višegradu. Dalje, vještak je u svom izlaganju naveo da je knjigovodstvo firme M.O. c. vodila firma iz M., što nije tačno, jer se knjigovodstvena agencija nalazila u Lj., a što je potvrdio i svjedok Ž. T. koji je bio zaposlen u istoj. Na kraju, na upit sudije, vještak je izjavio da je tačno, da je firma M.O. c., prilikom uvoza ulja, u izjavi navela da će isto koristiti za proizvodnju, ali da nije proizvodila, nego ga je prodala drugim firmama, te da je u ovom slučaju bila dužna platiti porez na promet, što je u suprotnosti sa izjavom koju je dao na početku izlaganja svog nalaza i mišljenja.

30. Odbrana optuženog predložila je izvođenje dokaza uvidom u čitanje rješenja Kantonalnog suda Mostar o registraciji pravnog lica, na okolnost djelatnosti privrednog subjekta M.O. c., a koji dokaz je bio u posjedu tužioca. Tužilac je na glavnom pretresu izjavio da kod sebe ima samo fotokopiju navedenog rješenja, te da može ponuditi istu ukoliko to odbrana ne spori. Međutim, iako odbrana sa pravnog aspekta nije sporila zakonitost istog, Sud nije mogao prihvatiti ovakav dokaz, jer to ne zadovoljava standard dokaza koji propisuje ZKP BiH, te je ostavio mogućnost strankama da pribave navedeni dokaz, odnosno mogućnost braniocu da odustane od izvođenja istog, što je branilac, na zahtjev optuženog i učinio.

31. Prilikom uvođenja materijalne dokumentacije kao dokaza, od strane tužioca, branilac optuženog prigovorio je na relevantnost zapisnika o saslušanju svjedoka Ž. T., M. K., M. K. i N. H., navodeći da su pomenuti svjedoci saslušani pred Sudom direktno i unakrsno, te da nema potrebe za njihovim ulaganjem u spis. Sud nije posebno cijenio navedene dokaze, s obzirom da u izjavama naprijed navedenih svjedoka, koje su dali u istrazi, nema bitnijih razlika i odstupanja od onoga što su izjavili na glavnom pretresu, a koji bi bili od uticaja na donošenje odluke. Branilac je uložio prigovor i na zakonitost zapisnika o ispitivanju osumnjičenog I. Š., od 25.04.2006 godine i 22.11.2005 godine, navodeći da je osumnjičeni prilikom ispitivanja morao imati branioca i biti upoznat sa tim pravom na branioca u skladu sa članom 78., ZKP BiH, te da isti nije bio prisutan prilikom ispitivanja. Iz sadržaja navedenih zapisnika vidljivo je da je optuženi, a tada osumnjičeni, saslušan zbog postojanja osnova sumnje da je počinio krivična djela, porezna utaja iz člana 273., KZ FBiH, zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383., stav 2., KZ FBiH, odnosno krivično djelo, carinska prevara iz člana 216., stav 2., KZ BiH, te da se, imajući

u vidu predviđenu krivičnu sankciju za navedena krivična djela, ne radi o obaveznoj odbrani. Takođe, iz navedenih zapisnika jasno proizilazi da je osumnjičeni, u skladu sa članom 92., ZKP FBiH, odnosno sa članom 78., ZKP BiH, upozoren na svoja prava, a što je potvrdio i sam osumnjičeni svojim potpisom na predmetnim zapisnicima. Zboga svega navedenog, Sud je prigovor branioca optuženog odbio kao neosnovan.

32. Na osnovu izvedenih dokaza optužbe, Sud je utvrdio da je optuženi, kao direktor pravnog lica M.O. c. d.o.o. M., postupio suprotno odredbama članova 4., 5. i 11., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, jer isti nije obračunao, prijavio i platio porez u iznosu od 177.748, 24 KM na promet robe, u ukupnoj vrijednosti od 888.741,24 KM. Izbjegavanje plaćanja poreza na promet te robe, obavio je na način, da je izvršio uvoz nafte i naftnih derivata – baznog ulja, pri tome dajući izjavu sa pozivom na član 4., stav 1., tačka 4., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, da će uvezena roba služiti za reprodukciju, a izvršio je prodaju iste trećim licima, firmama Č. P., L. i LHE p., G., te na taj način izbjegao plaćanje poreza na promet proizvoda, jer na navedeni iznos nije, u skladu sa članovima 21. i 23., Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, izvršio obračun poreza na promet po stopi od 20%.

33. Zbog svega navedenog, Sud je utvrdio da je optuženi na način, mjesto i vrijeme navedeno u izreci ove presude počinio krivično djelo, porezne utaje, iz člana 210., stav 2., KZ BiH i za ovo djelo ga oglosio krivim. Po uvjerenju Suda, prilikom izvršenaj djela, optuženi je postupao sa direktnim umišljajem, jer je bio svjestan da će, na način opisan u izreci presude, izbjeći plaćanje poreza na promet i htio je da izbjegne to plaćanje.

34. Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije, Sud nije našao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, dok je od otežavajućih okolnosti cijenio činjenicu da je optuženi 4 godine bio nedostupan organima krivičnog gonjenja, da je bio u bjekstvu, te da je uhapšen po potjernici koju je raspisao ovaj Sud, a što je sve uticalo na odluku Suda da optuženom izrekne kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

35. Optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato i vrijeme provedeno u pritvoru, po osnovu rješenja Suda od 06.09.2011 godine, a u skladu sa članom 56., KZ BiH.

36. Na osnovu članova 110. i 111., KZ BiH, te člana 392., ZKP BiH, Sud je optuženog obavezao, da u korist budžeta BiH, uplati novčani iznos od od 177.748,24 KM (stosedamdesetsedamhiljadasedamstotinačetredesetosamidvadesetčetirikonvertibilnemarka), s obzirom da navedeni iznos odgovara visini utajenog poreza i isti

predstavlja imovinsku korist koju je optuženi pribavio izvršenjem predmetnog krivičnog djela.

37. Sud je na osnovu člana 188., stav 1., u vezi sa članom 186., stav 2., ZKP-a BiH, optuženog obavezao da naknadi troškove krivičnog postupka o čijoj će visini Sud odlučiti posebnim rješenjem nakon pribavljanja potrebnih podataka

Zapisničar

Mersiha Ajanović

S U D I J A

Nenad Šeleda

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Apelacionom odjeljenju ovog suda u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka presude.